

Nr 249.

Av herrar Brädefors och Hagberg i Luleå, om förbud i viss utsträckning mot avskedande av arbetare och anställda, sysselsatta inom industri m. fl. näringar eller vid statliga och kommunala inrättningar m. m.

Ett av den nuvarande kapitalistiska krisens främsta kännetecken är massavskedanden av arbetare och anställda. Inte endast enskilda kapitalister, fabriksägare och bolag utan också statliga och kommunala myndigheter och verk tillgriper massavskedanden som en första åtgärd, då besparingar i företagen skall göras.

En blick på de av bolag och andra företag redovisade inkomsterna från den svenska industrin, skogsbruket, samfärdseln och handeln, visar, att det visst inte alltid är av nödtvång, som dessa avskedanden äger rum. De senaste åren har för företagen och kapitalisterna varit synnerligen inkomstbringande år, medan arbetarnas löner hållits sådana, att de nätt tillåtitt ett torftigt uppehälle.

Det är uppenbart att de ledande personerna inom kapitalismens ekonomiska och politiska liv samt den klass de bildar, är ansvariga, som klass och som personer, för att industriell och annan verksamhet lamslås, är ansvariga för att de arbetsverktyg och produktionsmedel som skapats inte utnyttjas för att ge arbetarna och de anställda arbete och försörjning.

På grund av vad vi sålunda anfört föreslår vi,

att riksdagen beslutar om förbud mot avskedande av arbetare och anställda, sysselsatta inom industri, handel, samfärdsel, jordbruk eller statliga och kommunala inrättningar; såvida deras genomsnittsinkomst inte överstiger 5 000 kr. årligen samt

att, där sådant avskedande trots detta förekommer, de avskedade äger rätt att uppbära $\frac{3}{4}$ av sin genomsnittliga förtjänst under de närmaste tre månaderna efter avskedandet.

Stockholm i januari 1933.

J. H. Brädefors.

Hilding Hagberg.